

תת"ע 5952/04/17 - מדינת ישראל נגד חליוי מוחמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
תת"ע 5952-04-17 מדינת ישראל נ' חליוי מוחמד

לפני	כבוד השופט דן סעדון
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ליאור קליין - מרק נגד
הנאשם	חליוי מוחמד ע"י ב"כ עו"ד קישאווי

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בקלות ראש ובשינוי לוחית זיהוי באופנועו. קלות הראש של הנאשם התבטאה בכך שהוא רכב על אופנוע תוך "נעילת" גלגל אחורי וזריקת אחורי האופנוע לצדדים.

2. בדיון מיום 20.6.17 הציגו הצדדים מתווה לעניין העונש. ע"פ המתווה היה והנאשם יציג לוחית זיהוי "כשהיא מתוקנת ולפיה ניתן לראות את הספרות" תעתור המאשימה לעונש של פסילה על תנאי וקנס בלבד. היה והנאשם לא יציג לוחית זיהוי "מתוקנת" כאמור יטענו הצדדים לעונש באופן פתוח. הנאשם לא הצליח להציג לוחית זיהוי מתוקנת ועל כן טענו הצדדים לעונש באופן פתוח.

3. המאשימה עותרת להטיל על הנאשם עונש של פסילה, פסילה על תנאי וקנס. זאת נוכח חומרת העבירות וותק הנהיגה הקצר ועבר הלא תקין. מנגד ביקשה ההגנה להסתפק בעונש של פסילה על תנאי וקנס בלבד. עמדתה נומקה בכך שמכתב האישום לא עולה כי נהיגתו של הנאשם סיכנה מאן דהואי הנאשם לא התכוון להטעות איש בכל הקשור ללוחית הזיהוי. הנאשם הודה במיחוס לו ונטל אחריות. עוד נאמר כי מכיון שהאופנוע נמכר לאחר האירוע לא עלה בידי הנאשם להציג לוחית זיהוי מתוקנת אך קושי זה בהצגת ראיה לתיקון לוחית הזיהוי אינו צריך לעמוד לנאשם לרועץ.

דין והכרעה

4. החלטתי להטיל על הנאשם עונש של פסילה על תנאי וקנס משמעותיים, ללא פסילה בפועל. אלה טעמי: הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, ללא תיקון או שינוי. מכאן שהנאשם הודה ששינה את לוחית הזיהוי האחורית, בהתאם למיחוס לו ובניגוד לתקנה 303 (ב) לת"ת. טענות הסנגור בדבר היעדר כוונה להטעות אינן מעלות או מורידות. גם הטענות בנוגע לתקינות לוחית הזיהוי עובר לאירוע נשוא כתב האישום אינן משכנעות משני טעמים: הנאשם הודה בעבירה של שינוי לוחית הזיהוי. כמו כן, על פי המתווה היה על הנאשם להציג לוחית זיהוי "מתוקנת" דרישה חסרת כל

היגיון אם לוחית הזיהוי הייתה תקינה כנטען. בניגוד לטענת ההגנה אינני סבור שיש לייחס משמעות לסיבות שמנעו מן הנאשם להציג לוחית זיהוי תקינה. המתווה שהוצג מתייחס לאפשרות קובע כי אם לא יצליח הנאשם להציג לוחית זיהוי תקינה - ללא קשר לסיבה שמנעה זאת ממנו - יטענו הצדדים לעונש באופן חופשי ומכאן שאין לסיבות הנוגעות לאי הצגת לוחית הזיהוי כל חשיבות. טענת ההגנה כי הנאשם לא סיכן איש במעשיו גם היא אינה משמעותית לענייננו משני טעמים: ראשית, הנאשם סיכן בראש ובראשונה את עצמו. כידוע, הדין מבקש להגן על נהג גם מפני סיכונים לעצמו ולא רק לזולתו (ראו למשל תקנה ב83 לת"ת המחייבת חגירת חגורות בטיחות ברכב בעת נהיגה). שנית, כבר נפסק כי **"בעבירות תעבורה יש משמעות למבחן התוצאה ויש גם משמעות למבחן התוצאה הפוטנציאלית, אפילו לא התממשה. שיקולי המניעה וההרתעה בכגון דא תופסים מקום ממשי בשיקולי ההכרעה.."** (ע"פ 6492/12 דיארוני נ' מ"י (18.11.12)).

5. חרף כל האמור, אינני סבור כי קיימת הצדקה להטיל על הנאשם במקרה זה עונש פסילה ואסביר מדוע. כאמור, התביעה הסכימה להסתפק בעונש של פסילה על תנאי וקנס אם יציג הנאשם לוחית זיהוי תקינה. מכאן החשיבות הגבוהה שייחסה התביעה, לעניין העונש ההולם, לתיקון לוחית הזיהוי וממילא החשיבות הפחותה שייחסה למסוכנות שנשקפה בעת רכיבת הנאשם בעת האירוע. אינני מקל ראש בעבירה של שינוי או השחתת לוחית זיהוי אולם ספק אם עבירה זו מלמדת על מסוכנות הנשקפת מנהיגת הנאשם. יתר על כן, גם אם עבירה זו משקפת מסוכנות ברור כי המסוכנות תחומה למועד העבירה. הצגת לוחית זיהוי תקינה **לאחר האירוע** נשוא כתב האישום אינה מאיינת למפרע את המסוכנות שנשקפה מנהיגת הנאשם בעת האירוע נשוא כתב האישום ואינה מצדיקה משום כך יחס עונשי קל יותר. על כן, אינני סבור כי המחדל של אי הצגת לוחית זיהוי תקינה מצדיק פער עונשי משמעותי בטיעוני התביעה על פי כל אחד מן התרחישים שקובע המתווה שהוצג.

6. מתחם העונש ההולם לאירוע כולל את עמדתה הענשית של התביעה ואת זו של ההגנה. המתחם נע, בנסיבות, בין פסילה על תנאי וקנס משמעותיים לבין פסילה הנעה בין 4-1 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. במסגרת שיקולים לקביעת מקומו של הנאשם במתחם הנ"ל יש להביא בחשבון לזכותו את העובדה שהנאשם הודה וחסך זמן. לחובת הנאשם יש לזקוף את עברו ביחס לוותק הנהיגה. כמו כן, וכשיקול נוסף במסגרת השיקולים לקביעת העונש במתחם אני סבור כי ראוי להביא בחשבון את המרחק העונשי הראוי בין עתירת המאשימה לעונש במקרה של הצגת לוחית זיהוי תקינה לבין העתירה במקרה של אי הצגתה. על יסוד מכלול השיקולים הנ"ל אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. פסילה על תנאי בת 3 חודשים למשך 3 שנים.

ב. קנס בסך 1600 ₪ לתשלום עד 19.1.18.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשע"ח, 17 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.